

A Heves Megyei Bíróság.
A bíróság ítéletének száma

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Heves Megyei Bíróság a dr. Gulyás Katalin (3300 Eger, Barkóczy út 1.) főügyész helyettes által képviselt **Heves Megyei Főügyészség** (3300 Eger, Barkóczy út 1.) felperesnek - a Povázsai Sándor (1139 település 1. neve, Teve u. 4-6.) rendőr alezredes, rendőrségi főtanácsos által képviselt **Országos Rendőr-főkapitányság** (1139 település 1. neve, Teve u.4-6.) alperes ellen ügyészségi óvást elutasítás tárgyában hozott **közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata** iránti indított perében meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

A bíróság az **Országos Rendőr-főkapitányság** által hozott ügyészségi óvást elutasító határozat száma számú ügyészségi óvást elutasító határozatát **hatályon kívül helyezi** és az eljárást közigazgatási szervet **új eljárás lefolytatására kötelezi**.

A le nem rótt eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

A bíróság ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek.

INDOKOLÁS:

A bíróság a felperes kereseti kérelme, az alperes érdemi nyilatkozata, és a csatolt közigazgatási iratok tartalma alapján az alábbiakat állapította meg:

Egyéb érdekelt neve 2008. január 25-én önvédelmi maroklőfegyver tartási engedélyre érvényességi idejének megújítása iránt nyújtott be kérelmet a Heves Megyei Rendőr-főkapitánysághoz. A kérelmező a tartási engedély meghosszabbításának indokaként előadta, hogy a Készenléti Rendőrségen belül, illetve annak jogelődje állományában teljesít szolgálatot 1996. óta. **település 1. neve-i** szolgálati helyére **település 2. neve-ből** jár be személygépkocsival és tömegközlekedési eszközzel. A Rendészeti Biztonsági Szolgálat és a MÁV között fennálló megállapodás alapján a vasúton történő utazás során díjmentes vasúti jegyet vesz igénybe, mely intézkedési kötelezettséggel jár. Így az utazások során előfordulhat, hogy intézkednie kell és közben élete, testi épsége védelmére

szüksége lehet lőfegyverre. Csatolta a közvetlen parancsnoka, illetve a Készenléti Rendőrség közbiztonsági igazgatója javaslatát is.

Az elsőfokon eljáró Heves Megyei Rendőr-főkapitányság 2008. február 15-én a kérelmező lőfegyvertartási engedélyét 5 évvel meghosszabbította.

A **Heves Megyei Főügyészség** az iratok felülvizsgálata során arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező önvédelmi célú maroklőfegyver tartására jogosító engedélyének meghosszabbítása megalapozatlan volt, mert a fegyverekről és lőszerokról szóló 253/2004. (IX.31.) Kormányrendelet (továbbiakban: Rendelet) 25.§ /1/ bekezdése szerinti feltételek nem álltak fenn, ezért az ügyészség ügyészségi óvás száma számon óvást nyújtott be.

A főügyészség által benyújtott óvást az elsőfokú hatóság arra hivatkozással nem fogadta el, hogy az engedélyezési eljárás során az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság Igazgatás Rendészeti Főosztályvezetőjének 26-36/66/1/2004.ált. számú leirata szerint jártak el. A leirat 4. pontjában megfogalmazottak értelmében a szükséges feltételek meglétének vizsgálatán túl a Kormányrendelet 25.§ (1) bekezdésében foglalt veszélyeztettség alátámasztására figyelembe kell venni a Nemzetbiztonsági Hivatal Főosztályvezetőjének igazolását és az ügyfél nyilatkozatát. A kérelmező élete, testi épsége az általa betöltött munkakör alapján fokozott védelmet igényel, mindezek okán az elsőfokú hatóság az óvással nem értett egyet, és az érdemi észrevételeivel együtt felettes szervéhez az óvást felterjesztette.

Az **Országos Rendőr-főkapitányság** a 2010. március hó 26-án kelt az ügyészségi óvást elutasító határozat száma számú határozatával az óvást elutasította.

A határozatban kifejtett álláspontja szerint az új fegyvertartási jogszabály hatályba lépésére és kihirdetésére 2004. augusztus 31-ét követő 3. napon, azaz 2004. szeptember 3-án került sor, így a hatóságnak nem volt megfelelő ideje az új jogszabály alkalmazására való felkészülésre.

Az ORFK Igazgatásrendészeti Főosztálya zökkenőmentes, folyamatos ügyintézés biztosítása érdekében továbbképzésen tájékoztatta az engedélyügyi előadókat a jogalkalmazás legfontosabb kérdéseiről. Az új jogi szabályozás a fegyvertartásra jogosultak alanyi körét megszüntette, ezért olyan gyakorlat kialakítása szükséges, hogy a 10, vagy több éve önvédelmi maroklőfegyver-tartási engedéllyel rendelkező személyeket a hatóság egyik napról a másikra ne fossa meg ezen védekezési eszköztől. Az elsőfokú hatóság az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság Igazgatásrendészeti Főosztály vezetőjének hivatkozott számú leiratában foglaltak szerint járt el. Figyelembe vette a kérelmezőnél a parancsnoki javaslatot a veszélyeztettség bizonyításánál és a kérelmező nyilatkozatát.

Tekintettel volt a 201/B/1995. AB számú határozatban foglaltakra, mely kimondja, hogy a korábban hatályos Kormányrendeletben felsorolt személyek olyan fontos

tisztségek viselői, vagy kiemelkedő jelentőségű közmegbízatást ellátó vezetők, akikről maga a jogalkotó vélelmezi, hogy feladatuk ellátására tekintet nélkül életük és testi épségük külön igazolás nélkül is védelmet igényel.

A jogszabályi rendelkezés tehát nem alkotmányellenes megkülönböztetés, csupán a hatóság bizonyíték beszerzési munkáját könnyítő intézkedés.

A **Heves Megyei Főügyészség** az óvást elutasító határozattal szemben a Pp. 327/A. § (1) bekezdése alapján közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti kereseti kérelmet nyújtott be.

A felperes kereseti kérelmében az óvást elutasító másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és az eljárt közigazgatási szerv új eljárásra történő kötelezését indítványozta a Pp. 339. § (1) bekezdésére történő hivatkozással.

A felperesi kereset szerint az alperesi döntés jogszabálysértő. A megváltozott és módosított 253/2004. (VIII.31.) Kormányrendelet már nem teszi lehetővé bizonyos foglalkozást gyakorlók, hivatást betöltők számára alanyi jogon a fokozott védelem szükségességére irányuló külön bizonyítás felvétele nélkül az önvédelmi célú maroklőfegyver tartásának engedélyezését.

A Kormányrendelet 25. § (1) bekezdése szerint e rendelet eltérő rendelkezése hiányában önvédelmi célra rövid lőfegyver és lőszer megszerzése és tartása annak engedélyezhető, aki bizonyítja, hogy élete, testi épsége - tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása miatt - fokozott védelmet igényel.

A rendelet 32. § (1) bekezdése kimondja, hogy a fegyver, lőszer tartására kiadott engedélyt tartalmazó okmány érvényességi ideje kérelemre alkalmanként további 5 évre meghosszabbítható, ha az engedély kiadására vonatkozó feltételek - azok ismételt vizsgálata alapján - biztosítottak.

Jelen hatályos rendelkezés alapján minden kérelmező minden ügyében vizsgálnia kell a hatóságnak, hogy a kérelmező szolgáltatott-e olyan bizonyítékot, amely alkalmas annak bizonyítására, hogy élete, testi épsége tűzfegyverrel elhárítható veszélyben van és ezért fokozott védelmet igényel.

A kérelmezőnek a tűzfegyverrel való elhárítható konkrét veszélyhelyzet fennállását kell bizonyítania, az absztrakt veszélyeztetettség, azaz a veszélyhelyzet lehetőségének fennállása nem elegendő a kérelem teljesítéséhez. A korábbi, vagy jelenlegi munkakörre, tevékenységre vonatkozó bizonyítékok általánosságban valószínűsíthetik ugyan az ilyen veszélyhelyzet bekövetkezését, de konkrét fennállását önmagukban nem bizonyítják. Az engedély kiadása, vagy meghosszabbítása tehát megalapozatlan, ha az életet, testi épséget fenyegető, tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása csak valószínűsíthető, de nem bizonyított.

Jelen ügyben a kérelmező foglalkozása az absztrakt veszélyhelyzet fennállását ugyan valószínűsítheti, de konkrét adatok, bizonyítékok nélkül nem igazolja a konkrét veszélyhelyzet meglétét.

A fentiek miatt az óvást elutasító határozat megalapozatlan és sérült a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) 50. § (1), (4), (5) bekezdése.

A Főkapitányságnak, valamint az ORFK-nak a vezetői leiratra történő hivatkozása két okból sem foghat helyt. Egyrészt azért, mert annak tartalma az ügyben jogi relevanciával nem bír tekintettel arra, hogy nem minősül jogszabálynak. Ha pedig tartalma ellentétes a jogszabályokkal, akkor az egyedi döntések meghozatalakor sem lehet irányadó a hatóság számára. Másrészt annak rendelkezései azokon a korábbi jogi rendelkezéseken alapulnak, amelyeket a Kormányrendelet hatályon kívül helyezett. A hivatkozott AB határozat is a korábbi jogi szabályozást értelmezte, így az a megváltozott jogszabályi rendelkezések alkalmazásánál nem alkalmas a követendő új gyakorlat alátámasztására.

A Főügyészség óvásban kifejtett jogi álláspontját osztotta a Legfőbb Ügyészség is, sőt az ORFK a Heves Megyei Rendőr-főkapitánysághoz küldött 2359/2/2010.F számú átiratában is arra hívta fel a Főkapitányságot, hogy az engedélyezési gyakorlatát az ügyészi jogértelmezéshez igazítsa.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását indítványozta.

Az alperesi érvelés szerint az ügyészségi óvás nem volt alapos és a Ket. hivatkozott jogszabályhelyei megsértésre nem kerültek.

A hatóság a döntéshozatal előtt a tényállást kellő mértékben tisztázta. A hivatkozott jogszabályhely szerint a Ket. az eljáró hatóságra bízta az alkalmazandó bizonyítási eszköz, eszközök megválasztását, amivel összhangban kizárólag a leggyakrabban előforduló bizonyítékfajtákat sorolja fel. A felsorolás között az ügyféli nyilatkozat szerepel, amit az eljáró hatóság a kérelmező ügyében bizonyítékként értékelt. Ezen kívül bizonyítékként értékelésre került a Készenléti Rendőrség közbiztonsági igazgatójának nyilatkozata is, mely további bizonyíték.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az eljáró hatóság az engedélyező döntés meghozatala előtt a Kormányrendeletben meghatározott bizonyítást felvette. Döntését önmagában nem a kérelmező által jelenleg betöltött munkakörére, hanem annak figyelembe vétele mellett hozta meg, hogy köztudomású tény, hogy a rendvédelmi tevékenységet végző személyek fokozott veszélyhelyzetnek vannak kitéve és a rendőri jelentések alapján tényként kezelhető, hogy nap, mint nap érik őket erőszakos cselekedetek, atrocitások.

A rendvédelmi tevékenységet végző személyek fokozott védelmét maga a jogalkotó is elismerte azzal, hogy szigorította a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV.

törvény 229.§-ban meghatározott „Hivatalos személy elleni erőszak” tényállás egyes rendelkezéseit (2009. évi LXXX. törvény 47.§ (2) bekezdése, hatályos 2009. augusztus 1-től).

Az újonnan beiktatott rendelkezés (8) bekezdése úgy szól, hogy aki a (2) - (4) bekezdés szerinti bűncselekményt külön törvényben meghatározott intézkedést végrehajtó rendőr, vagy pénzügyőr sérelmére követi el, a (2) bekezdés esetén 2 évtől 8 évig, a (3) bekezdés esetén 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. E módosításhoz fűzött indokolásban a jogalkotó általános érvennyel azt állapítja meg, hogy: „A törvény az intézkedést végrehajtó rendőri és pénzügyőri állomány fokozottabb védelme érdekében módosítja a hivatalos személy elleni erőszak tényállását és emeli az intézkedő rendőrrel vagy pénzügyőrrel szemben történő elkövetés büntetési tételét.

Ez a rendelkezés, valamint a fegyveres elkövetés minősített esetként való megfogalmazása hatékony védelmet nyújthat a legnagyobb kockázatnak kitett hivatalos személyek, a rendőrök és pénzügyőrök számára.

Nevezett személy esetében az elsőfokú hatóság döntését tekintettel arra, hogy az ügyfél nyilatkozatában egyértelműen szerepelt, hogy több alkalommal burkoltan és életveszélyesen is megfenyegették, nem tekinthető megalapozatlannak.

Az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság Igazgatásrendészeti Főosztály vezetője által 26-36/66/1/2004. ált. számon kiadott iránymutatás 4. pontjával kapcsolatos álláspontja az volt, hogy nem helytálló az ügyészség azon érvelése, hogy az ügyészségnek a törvényességi vizsgálat során ezen leiratban foglaltakat nem állt módjában megismerni, ezért kifogásolni. A leiratban foglaltak szerint jártak el a kérelem elbírálása során. Az egységes engedélyezési eljárás megvalósulása érdekében az iránymutatás a hatályos jogszabályoknak megfelelő instrukciókat tartalmazott, melyet figyelembe vehettek a döntésnél.

Vitatták a **Heves Megyei Főügyészség** azon megállapítását, mely alapján a Legfőbb Ügyészség mellett az ORFK is osztotta az óvásban kifejtetteket akkor, amikor átiratában felhívta a megyei rendőr-főkapitányságot arra, hogy engedélyezési gyakorlatát az ügyészi jogértelmezéshez igazítsa. Az ajánlás kötelező erővel nem bír, így az kötelezően nem figyelembe veendő.

A bíróság a felperes kereseti kérelmét a Pp. XX. fejezetének szabályai szerint lefolytatandó közigazgatási perben kellett, hogy elbírálja. A Pp. 339. §, valamint Ket. 109. § (1) bekezdés alapján a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az ügyészségi óvást elutasító alperesi határozat jogszabálysértő-e. A felperes keresetében a Ket. 50. § (1), (4) és (6) bekezdésének megsértésére hivatkozott.

A Ket. 50.§ (1) bekezdés kimondja, hogy a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le.

A hatósági eljárásban a Ket. 50. § (4) bekezdése szerint olyan bizonyíték használható fel, amely alkalmas a tényállás tisztázásának megkönnyítésére. Bizonyíték különösen: az ügyfél nyilatkozata, az irat, a tanúvallomás, a személyről készült jegyzőkönyv, a szakértői vélemény, a hatósági ellenőrzésen készült jegyzőkönyv és a tárgyi bizonyíték.

A Ket. 50. § (6) bekezdés értelmében a hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli és ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást.

A bíróság álláspontja szerint az ügyészségi óvást elutasító alperesi határozat megalapozatlan, ezért azt a bíróság hatályon kívül helyezte és az eljárt közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte.

A bíróság minden tekintetben osztja a felperesnek a 253/2004. (VIII. 31.) Kormányrendelet 25. § (1) bekezdés, valamint 32. § (1) bekezdésében foglaltak értelmezésére vonatkozó jogi álláspontját.

A fegyvertartási kérelmek meghosszabbítása iránti eljárásban a rendelet 32. § (1) bekezdése alapján ugyanazokat a feltételeket kell vizsgálni, mint az engedély kiadására vonatkozó kérelmek elbírálásánál. A kérelmek meghosszabbítása során ismételten meg kell vizsgálni azokat a feltételeket, mint amelyeket a hatóság az engedély iránti kérelem elbírálása során megvizsgált. A feltételek vizsgálata során ezért tekintettel kell lenni a Kormányrendelet 25. § (1) bekezdésében foglaltakra, mely kimondja, hogy a rendelet eltérő rendelkezése hiányában önvédelmi célra rövid lőfegyver és lőszer megszerzése és tartása annak engedélyezhető, aki bizonyítja, hogy élete, testi épsége - tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása miatt - fokozott védelmet igényel.

Az élet, testi épség fokozott védelmének igénye és az, hogy ez a védelem csak tűzfegyverrel hárítható el, valamint tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet áll fenn, akként értelmezendő, hogy ennek a veszélyhelyzetnek közvetlennek és konkrétnek kell lennie. Az absztrakt veszélyhelyzet lehetősége, a veszélyhelyzet valószínűsítése, a bizonyítottság jogszabályi követelményét nem elégíti ki és nem elegendő. Ezért helyesen érvelt a felperes azzal, hogy önmagában az a körülmény, hogy a kérelmező rendőrként dolgozik, az életet és testi épséget közvetlenül veszélyeztető helyzet fennálltát nem igazolja és nem bizonyított az, hogy ez a veszélyhelyzet csak tűzfegyverrel hárítható el.

Miután a módosult Kormányrendelet alapján az alanyi jogosultság a lőfegyvertartásra vonatkozóan megszűnt, minden kérelmezőnek, illetve meghosszabbítás iránti kérelmet előterjesztőnek az adott aktuális időpontban kell bizonyítania az engedélyezési feltételek fennállását, jelen esetben a konkrét veszélyeztetettséget.

Az alperesnek azon érvelése helytálló, hogy a kérelem elbírálása során az ügyféli nyilatkozat és a Készenléti Rendőrség közbiztonsági igazgatójának véleménye a bizonyítékok között értékelhető. Az ügyészség nem is vonta kétségbe azt, hogy az ügyféli nyilatkozat, valamint a munkáltató javaslata bizonyítékként ne lenne értékelhető, figyelembe vehető.

Ugyanakkor egyetért a bíróság azon felperesi érveléssel, hogy a konkrét kérelem elbírálása során sem az ügyféli nyilatkozat, sem a Készenléti Rendőrség közbiztonsági igazgatójának javaslata nem tartalmaz olyan konkrét adatot, tény, körülményt, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a kérelmező esetében a konkrét veszélyhelyzet és veszélyeztetettség fennáll. Önmagában a munkakör betöltése és ellátása nem bizonyítja az engedélyezési feltételek fennálltát. Az valószínűsíthető, hogy a kérelmező az általa betöltött munkakör miatt fenyegetésnek lehet kitéve, azok részéről, akikkel szemben intézkedést foganatosít. Nincs azonban a rendelkezésre álló adatok alapján olyan konkrét tény, adat, információ, vagy bizonyíték, amely alátámasztaná, hogy a kérelmező az önvédelmi maroklőfegyver tartási engedély meghosszabbítása során, vagy azt megelőzően konkrét veszélyhelyzetnek volt kitéve.

Miután a kérelmező kérelme önvédelmi maroklőfegyver tartására vonatkozó engedély meghosszabbítására irányult, helyes a felperes azon érvelése, miszerint a konkrét kérelem elbírálása során az engedélyező hatóságnak konkrétan meg kell vizsgálnia a feltételek fennállását, köztük a Kormányrendelet 25. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Az érdemi döntés meghozatalához szükséges tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettség az eljáró hatóságot terheli. Az ügyféli nyilatkozat és a parancsnoki javaslat nem tekinthető olyan bizonyítéknak a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelve, amely kétséget kizáróan alátámasztja a fokozott veszélyeztetettséget és a kérelem teljesítésének szükségességét.

A bíróság által elrendelt új eljárás során minden kérelmező esetében konkrétan és egyedileg kell megvizsgálni azt, hogy vannak-e olyan egyéb tényállási elemek és bizonyítékok, amelyek az adott kérelmező vonatkozásában az R. 25. § (1) bekezdése szerinti feltételek konkrét fennállását igazolják és bizonyítják (pl. volt-e konkrét fenyegetés akár szóban, akár írásban, esetlegesen volt-e bírósági eljárás fenyegetés, vagy veszélyhelyzet miatt, stb.).

A bíróság álláspontja az, hogy miután az adott munkakört és tisztséget betöltők alanyi jogosultsága a megváltozott jogszabályi rendelkezések folytán a lőfegyver tartására vonatkozóan megszűnt, minden kérelmező esetében egyedileg és konkrétan meg kell vizsgálni a jogosultsági feltételek fennálltát. Ennek megvizsgálása a kérelmező ügyében született alaphatározat meghozatalakor elmaradt, az ügyféli nyilatkozat és a parancsnoki javaslat, mint bizonyíték ugyan figyelembe vehető, de a konkrét veszélyhelyzetet nem igazolja, ezért egyetért a bíróság a felperesi állásponttal abban, hogy a tényállás nem kellőképpen feltárt és a

szükséges bizonyítási eljárás nem került lefolytatásra, illetve a konkrét veszélyeztetettség fennállására vonatkozó bizonyítékok nem kerültek beszerzésre. Emiatt az új eljárásra történő kötelezés indokolt.

Az a körülmény, hogy a Heves Megyei Rendőr-főkapitányság a korábbi leiratban foglaltaknak és iránymutatásnak megfelelően bírálta el a kérelmet, még az ügyészségi óvást nem teszi megalapozatlanná. A kérelmeket a kérelem elbírálásakor megállapítható tényállás és az akkor hatályos jogi szabályozás alapján kell elbírálni a Pp. 339./A §-ában foglaltakat és a Ket. 109. § rendelkezéseit is figyelembe véve.

Az a körülmény, hogy a rendvédelmi tevékenységet végző személyek fokozott védelmét maga a jogalkotó is elismerte azzal, hogy szigorította a Btk. hivatalos személy elleni erőszakra vonatkozó tényállását és büntetési tételeit, a bíróság álláspontja szerint nem teszi megállapíthatóvá azt, hogy a konkrét lőfegyvertartási engedély iránti kérelem meghosszabbítása során a kérelmező vonatkozásában az életet, testi épséget, konkrétan veszélyeztető helyzet áll fenn, mely csak tűzfegyverrel elhárítható. A Btk. szigorítása a rendvédelmi szervek dolgozóinak fokozottabb védelmét célozza, ez azonban a konkrét veszélyhelyzet fennálltát és annak bizonyítottágát nem teszi megállapíthatóvá.

A bíróság a fenti indokok miatt az **Országos Rendőr-főkapitányság** által hozott ügyészségi óvást elutasító határozatot hatályon kívül helyezte és az eljárás közgazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte.

A felperes és az alperes személyes illetékmentességet élvez az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján, ezért a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen le nem rótt illetéket a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 14. §-a alapján.

A peres feleknek igazolt perköltsége a perben nem merült fel, ezért a bíróság e kérdésében nem rendelkezett.

A bíróság ítélete elleni fellebbezési lehetőséget a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

E g e r , 2010. október 20.

. Szalai Tünde s.k.

megyei bíró

A kiadmány hitelül: